

Sygn. akt IV KK 239/20

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 9 lipca 2020 r.,

sprawy **B. K.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 6 września 2019 r., sygn. akt XXIII Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w M.

z dnia 11 lutego 2019 r., sygn. akt II K (...)

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego B. K. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Z uwagi na to, że w przedmiotowej sprawie B. K. został prawomocnie skazany na karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby, kasację strona mogła wnieść jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (por. art. 523 § 2 i § 4 pkt 1 k.p.k.).

W kasacji obrońca skazanego B. K. podniósł zarzuty zaistnienia uchybień o jakich mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. (zarzut 1), oraz w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. (zarzut 2).

Oba zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Odnośnie zarzutu pierwszego, to wbrew pogładowi Autora kasacji, zasadnie oba wyroki w sprawie Sądy przyjęły, że przedmiotem postępowania w zakresie odpowiedzialności karnej oskarżonego jest zawsze ujęte w akcie oskarżenia przeszłe zdarzenie faktyczne (zdarzenie historyczne). Wśród elementów wyznaczających tożsamość owego „ zdarzenia historycznego ” wskazuje się: identyczność przedmiotu zamachu, identyczność kręgu podmiotów oskarżonych o udział w zdarzeniu, tożsamość miejsca i czasu zdarzenia, jak też zachowanie choćby części wspólnych znamion w opisie czynu, które winny się ze sobą pokrywać, mając jakiś obszar wspólny. Po stronie podmiotowej o jedności czynu, jako jednego impulsu woli, świadczy nadto jedność zamiaru (lub planu) sprawcy (sprawców) przestępstwa (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2010 r., sygn. akt III KK 97/10, LEX nr 707425). W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że o wyjściu poza granice aktu oskarżenia nie przesądza dokonanie odmiennych ustaleń co do miejsca czynu czy daty czynu, o ile zachowano tożsamość innych elementów opisu czynu (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2017 r., sygn. akt IV KK 299/16). Sąd orzekający w sprawie karnej zawsze dysponuje zarówno znaczną swobodą w kształtowaniu opisu zdarzenia historycznego które jest przedmiotem osądu, jak i w dokonywaniu kwalifikacji prawnej czynu przypisanego. Można zasadnie wywodzić, iż podzielenie poglądu, że ramy tożsamości czynu zarzuconego w akcie oskarżenia i czynu przypisanego w wyroku, zakreślane są przez przeszłe zdarzenie faktyczne (zdarzenie historyczne), uprawnia do podzielenia tezy, iż to pojęcie jest szersze niż czyn polegający na określonym działaniu lub zaniechaniu (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2012 r., sygn. akt V KK 82/12. OSNKW 2013, z. 3, poz. 23). W tej sytuacji nie można podzielić tezy Autora kasacji, iż uchybieniem było ustalenie, że przypisany czyn z pkt. 1 wyroku miał miejsce w B., skoro w uchwale zezwalającej na pociągnięcie B. K. do odpowiedzialności karnej wskazano S..

Co do drugiego zarzutu kasacyjnego, to przypomnieć należy, że w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt I KZP 14/15, zam. OSNKW 2016, z. 4, poz. 22, stwierdzono, że wstrzymanie biegu przedawnienia karalności (art. 104 § 1 k.k.) następuje z dniem skierowania do

sądu dyscyplinarnego wniosku o zezwolenie na pociągnięcie sędziego lub prokuratora do odpowiedzialności karnej. W uchwale tej Sąd Najwyższy nie podzielił, odnośnie instytucji wstrzymania biegu terminu przedawnienia karalności, koncepcji zaprezentowanej w uchwale Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 30 sierpnia 2007 r., sygn. akt SNO 44/07. Sąd Najwyższy orzekający w niniejszej sprawie akceptuje pogląd wyrażony w uchwale z dnia 25 lutego 2016 r. , w pełni podzielając argumentację z uzasadnienia tej uchwały. Wskazać trzeba, że wniosek o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora B.K. do odpowiedzialności karnej został złożony w dniu 10 sierpnia 2011 r. Zatem już w tej dacie doszło do wstrzymania biegu terminu przedawnienia karalności.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.